

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ 2017

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ 2017

ΑΡΧΑΙΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ

Διδαγμένο κείμενο

Αριστοτέλους, *Ηθικά Νικομάχεια* (B1, 1-3 και B6, 1-4)

Διττής δὴ τῆς ἀρετῆς οὐσης, τῆς μὲν διανοητικῆς τῆς δὲ ἠθικῆς, ἡ μὲν διανοητικὴ τὸ πλεῖον ἐκ διδασκαλίας ἔχει καὶ τὴν γένεσιν καὶ τὴν αὐξησιν, διόπερ ἐμπειρίας δεῖται καὶ χρόνου, ἡ δ' ἠθικὴ ἐξ ἔθους περιγίνεται, ὅθεν καὶ τοῦνομα ἔσχηκε μικρὸν παρεκκλῖνον ἀπὸ τοῦ ἔθους. Ἐξ οὗ καὶ δῆλον ὅτι οὐδεμία τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν φύσει ἡμῖν ἐγγίνεται· οὐθὲν γὰρ τῶν φύσει ὄντων ἄλλως ἐθίζεται, οἷον ὁ λίθος φύσει κάτω φερόμενος οὐκ ἂν ἐθισθεῖ ἄνω φέρεσθαι, οὐδ' ἂν μυριάκις αὐτὸν ἐθίζη τις ἄνω ῥιπτῶν, οὐδὲ τὸ πῦρ κάτω, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τῶν ἄλλως πεφυκότων ἄλλως ἂν ἐθισθεῖ. Οὕτ' ἄρα φύσει οὔτε παρὰ φύσιν ἐγγίνονται αἱ ἀρεταί, ἀλλὰ πεφυκόσι μὲν ἡμῖν δέξασθαι αὐτάς, τελειούμενοις δὲ διὰ τοῦ ἔθους.

[...] Δεῖ δὲ μὴ μόνον οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἔξις, ἀλλὰ καὶ ποία τις. Ῥητέον οὖν ὅτι πᾶσα ἀρετὴ, οὗ ἂν ἡ ἀρετὴ, αὐτό τε εὖ ἔχον ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν, οἷον ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ τὸν τε ὀφθαλμὸν σπουδαῖον ποιεῖ καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ· τῇ γὰρ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀρετῇ εὖ ὁρῶμεν. Ὅμοίως ἡ τοῦ ἵππου ἀρετὴ ἵππον τε σπουδαῖον ποιεῖ καὶ ἀγαθὸν δραμεῖν καὶ ἐνεγκεῖν τὸν ἐπιβάτην καὶ μεῖναι τοὺς πολεμίους. Εἰ δὴ τοῦτ' ἐπὶ πάντων οὕτως ἔχει, καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἀρετὴ εἴη ἂν ἡ ἔξις ἀφ' ἧς ἀγαθὸς ἄνθρωπος γίνεται καὶ ἀφ' ἧς εὖ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον ἀποδώσει.

A1. Από το παραπάνω κείμενο να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του αποσπάσματος: «Ἐξ οὗ καὶ δῆλον . . . εὖ ἀποδίδωσιν».

Μονάδες 10

B1. «οὐθὲν γὰρ . . . διὰ τοῦ ἔθους»:

α. Να διατυπώσετε το επιχείρημα που αναπτύσσεται στο παραπάνω χωρίο. (μονάδες 9)

β. Σε ποιο συμπέρασμα καταλήγει ο Αριστοτέλης; (μονάδες 3)

γ. Ποια συλλογιστική πορεία ακολουθεί; (μονάδες 3)

Μονάδες 15

B2. «Δεῖ δὲ μὴ μόνον . . . ἀποδώσει»:

α. Ποια είναι, κατά τον Αριστοτέλη, η ειδοποιός διαφορά που χαρακτηρίζει μία ἔξη ως ἀρετή; (μονάδες 7)

β. Πώς τεκμηριώνει τη θέση του αυτή, σύμφωνα με το παραπάνω απόσπασμα; (μονάδες 8)

Μονάδες 15

B3. Να γράψετε στο τετράδιό σας, δίπλα στο γράμμα που αντιστοιχεί σε καθεμία από τις παρακάτω θέσεις, τη λέξη **Σωστό**, αν είναι σωστή, ή τη λέξη **Λάθος**, αν είναι λανθασμένη:

α. Κατά τον Αριστοτέλη, η διάκριση των ἀρετῶν σε ἠθικές και διανοητικές αντιστοιχεί στα δύο μέρη της ψυχῆς, τὸ ἄλογον και τὸ λόγον ἔχον.

**ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ
ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ 2017**

β. Για την αγωγή του Αλέξανδρου ο Αριστοτέλης χρησιμοποίησε μια καινούρια έκδοση των ομηρικών επών που επιμελήθηκε ο ίδιος.

γ. Στο Α' βιβλίο των *Ηθικών Νικομαχείων* ο Αριστοτέλης διερευνά τη φύση και το περιεχόμενο της ευδαιμονίας.

δ. Ο Αριστοτέλης κατά την περίοδο της απουσίας του από την Αθήνα κατέγραψε τα πολιτεύματα ενός πλήθους ελληνικών πόλεων.

ε. Ο Αριστοτέλης έγραψε τα έργα του *Ηθικά Νικομάχεια* και *Πολιτικά*, όταν δίδασκε στο Λύκειο στην Αθήνα.

Μονάδες 10

B4.α. Για καθεμιά από τις λέξεις του κειμένου που σας δίνονται στη στήλη Α, χρησιμοποιώντας την αντίστοιχη κατάληξη της στήλης Β, να γράψετε στο τετράδιό σας μια ετυμολογικά συγγενή λέξη της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, απλή ή σύνθετη.

	Στήλη Α	Στήλη Β
1.	γένεσιν	-ός
2.	όντων	-ία
3.	φέρεισθαι	-ά
4.	δέξασθαι	-ή
5.	ἕξις	-ση

Μονάδες 5

B4.β. Να γράψετε στο τετράδιό σας το κατάλληλο ουσιαστικό ή επίθετο της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, απλό ή σύνθετο, ετυμολογικά συγγενές με τις αρχαίες ελληνικές λέξεις της στήλης Α, ώστε να σχηματιστούν ονοματικά σύνολα με τις αντίστοιχες λέξεις της στήλης Β.

	Στήλη Α	Στήλη Β
1.	εἰπεῖν:	αριθμός
2.	ὁρῶμεν:	ιατροείο
3.	ἵππον:	αγώνες
4.	δοραμῖν:	μεγάλων αποστάσεων
5.	ἀποδώσει:	χοροί

Μονάδες 5

Αδίδακτο κείμενο

Θουκυδίδου, Ιστορίαι Ι.72 (έκδ. Οξφόρδης)

Οι Αθηναίοι πρέσβεις ζητούν να μιλήσουν στη συνέλευση των Λακεδαιμονίων πριν την έναρξη του Πελοποννησιακού πολέμου.

Τοιαῦτα μὲν οἱ Κορίνθιοι εἶπον. τῶν δὲ Ἀθηναίων ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων παροῦσα, καὶ ὥς ἦσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, τῶν μὲν ἐγκλημάτων πέρι μηδὲν ἀπολογησομένους ὧν αἱ πόλεις ἐνεκάλουν, δηλῶσαι δὲ περὶ τοῦ παντὸς ὥς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἶη, ἀλλ' ἐν πλέονι σκεπτέον. καὶ ἅμα τὴν σφετέραν πόλιν ἐβούλοντο σημῆναι ὅση εἴη δύναμιν, καὶ ὑπόμνησιν ποιήσασθαι τοῖς τε πρεσβυτέροις ὧν ἤδεσαν καὶ τοῖς νεωτέροις ἐξήγησιν ὧν ἄπειροι ἦσαν, νομίζοντες μᾶλλον ἢ αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι ἢ πρὸς τὸ πολεμεῖν.

Γ1. Να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του κειμένου.

Μονάδες 20

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ 2017

Γ2.α. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον τύπο που ζητείται για καθεμιά από τις παρακάτω λέξεις:

ἐνεκάλουν : το τρίτο πρόσωπο πληθυντικού αριθμού ευκτικής ενεστώτα, στην ίδια φωνή

ταχέως : ο ίδιος τύπος στον συγκριτικό βαθμό

σφετέραν : ο ίδιος τύπος στο δεύτερο πρόσωπο

σημῆναι : το τρίτο πρόσωπο ενικού αριθμού οριστικής μέλλοντα, στην ίδια φωνή

τραπέσθαι : το απαρέμφατο παρακειμένου, στην ίδια φωνή

Μονάδες 5

Γ2.β. Να ξαναγράψετε το απόσπασμα που σας δίνεται μεταφέροντας στον αντίθετο αριθμό τους υπογραμμισμένους τύπους:

Ἐβούλοντο καὶ ὑπόμνησιν ποιήσασθαι τοῖς πρεσβυτέροις ὧν ἦδεσαν.

Μονάδες 5

Γ3.α. Στο παρακάτω απόσπασμα να εντοπίσετε και να γράψετε στο τετράδιό σας όλες τις προτάσεις αναγνωρίζοντας το είδος τους:

«καὶ ὥς ἦσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, τῶν μὲν ἐγκλημάτων περὶ μηδὲν ἀπολογησομένων ὧν αἱ πόλεις ἐνεκάλουν, δηλῶσαι δὲ περὶ τοῦ παντὸς ὥς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἶη, ἀλλ' ἐν πλέονι σκεπτέον».

Μονάδες 5

Γ3.β. «ᾧση εἶη δύναμιν»: Να δικαιολογήσετε την εκφορά της συγκεκριμένης πρότασης.

Μονάδες 2

Γ3.γ. Στο παρακάτω απόσπασμα να αναγνωρίσετε συντακτικά τους υπογραμμισμένους τύπους: **«τῶν ἐγκλημάτων περὶ μηδὲν ἀπολογησομένων ὧν αἱ πόλεις ἐνεκάλουν».**

Μονάδες 3

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Διδαγμένο κείμενο

Α. Από αυτό ακριβώς γίνεται φανερό ότι καμία από τις ηθικές αρετές δεν υπάρχει μέσα μας εκ φύσεως· όντως, κανένα πράγμα που έχει από τη φύση μια ορισμένη ιδιότητα δεν μπορεί να αποκτήσει με εθισμό μια άλλη ιδιότητα, όπως για παράδειγμα η πέτρα, που από τη φύση της πηγαίνει προς τα κάτω, δεν είναι δυνατόν να συνηθίσει να πηγαίνει προς τα πάνω, ακόμα κι αν κάποιος προσπαθήσει να τη συνηθίσει (σ' αυτό), ρίχνοντάς την προς τα πάνω χιλιάδες φορές, ούτε η φωτιά (είναι δυνατόν να συνηθίσει να πηγαίνει) προς τα κάτω, ούτε τίποτα άλλο από τα πράγματα που από τη φύση τους γεννιούνται με μια συγκεκριμένη ιδιότητα είναι δυνατόν να συνηθίσει σε κάτι διαφορετικό. Επομένως, ούτε εκ φύσεως, αλλά ούτε και αντίθετα προς τη φύση μας υπάρχουν οι αρετές μέσα μας, που όμως έχουμε από τη φύση την ιδιότητα να τις δεχτούμε, αλλά γινόμαστε τέλειοι με τον εθισμό.

Δεν πρέπει όμως να το πούμε μόνο έτσι, ότι δηλαδή (η αρετή) είναι συνήθεια, αλλά και τι είδους συνήθεια (είναι). Πρέπει λοιπόν να πούμε ότι κάθε αρετή, όποιου πράγματος είναι αρετή, και το ίδιο το πράγμα το κάνει να φτάσει στην τέλεια κατάστασή του και το βοηθάει να εκτελέσει με τον πιο σωστό τρόπο το έργο του

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ 2017

B.1 Ο Αριστοτέλης προσπαθεί να αποδείξει ότι οι ηθικές αρετές δεν υπάρχουν μέσα μας εκ φύσεως («οὐδεμία τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν φύσει ἡμῖν ἐγγίνεται»). Θα χρησιμοποιήσει λοιπόν **δύο γνωστά παραδείγματα** παρμένα από τον χώρο της φύσης: την πέτρα και τη φωτιά. Η πέτρα πάντοτε θα κινείται με πορεία προς τα κάτω, διότι υπακούει στον φυσικό νόμο της βαρύτητας, που είναι σταθερός και αμετάβλητος. Η φωτιά πάντοτε θα έχει πορεία προς τα πάνω λόγω της φυσικής ιδιότητας των θερμών αερίων, που επίσης είναι σταθερή και δεν μεταβάλλεται. Άρα, από τα παραπάνω προκύπτει ότι **οι φυσικοί νόμοι δεν μεταβάλλονται**, όσο κι αν προσπαθήσει κάποιος. Επομένως, εφόσον οι ηθικές αρετές μεταβάλλονται και δεν μένουν σταθερές, όπως τα πράγματα που γεννιούνται με μια ιδιότητα εκ φύσεως, αποδεικνύεται ότι δεν είναι έμφυτες.

Το κείμενο ολοκληρώνεται με γενικό συμπέρασμα που μοιάζει, αλλά δεν είναι, αντιφατικό, ότι οι ηθικές αρετές δεν υπάρχουν μέσα μας εκ φύσεως, αλλά ούτε και αντίθετα προς αυτή. Ο Αριστοτέλης εννοεί ότι οι ηθικές αρετές δεν είναι έμφυτες, ούτε όμως και αντίθετες με τη φύση, αλλά ο άνθρωπος έχει «δυνάμει», από τη φύση του (πεφυκόσι), την προδιάθεση να δεχτεί την αρετή, ωστόσο γίνεται τέλειος (τελειούμενοις) με τον εθισμό του σε αυτή. Κατά τον φιλόσοφο, η άσκηση της αρετής είναι δυνατότητα (πεφυκόσι) και όχι χαρακτηριστικό, δοσμένη στον άνθρωπο από τη φύση. Επομένως, ο ίδιος είναι ο μόνος υπεύθυνος για το αν θα φτάσει στην αρετή βελτιώνοντας αδιάλειπτα τη συμπεριφορά του, διαμορφώνοντας τον χαρακτήρα του, το ήθος του. Η δυνατότητα που του δίνει η φύση μπορεί να γίνει πραγματικότητα, μόνο αν ο άνθρωπος το επιλέξει και το επιδιώξει με προσωπικό αγώνα και άσκηση. Έτσι, ο Αριστοτέλης θεωρεί ότι η κατάκτηση της ηθικής αρετής από τον άνθρωπο εξαρτάται από την προαίρεση, την προσωπική επιλογή του. Ακόμη, με τη λέξη «τελειούμενοις» ο Αριστοτέλης μας παραπέμπει σ' έναν χαρακτηριστικό όρο της φιλοσοφίας του, το «τέλος», που σημαίνει την ολοκλήρωση, την επίτευξη του ύψιστου σκοπού. Θεωρεί, δηλαδή, τις ηθικές αρετές το μέσο, με το οποίο ο άνθρωπος θα φτάσει στην ολοκλήρωσή του, στο ξεπέρασμα της ζωώδους φύσης του και στην κατάκτηση της ευδαιμονίας.

Έτσι, ο Αριστοτέλης καταφέρνει να αποδείξει τη θέση του μέσα από έναν **επαγωγικό συλλογισμό**. Και τα δύο παραδείγματα, που ο Αριστοτέλης χρησιμοποιεί επαγωγικά για να συναγάγει γενικό και καθολικό συμπέρασμα, ανήκουν στα απλά δεδομένα της εμπειρίας.

B.2 Οι **έξεις** είναι αποτέλεσμα επαναλαμβανόμενων ενεργειών και η ποιότητά τους εξαρτάται από την ποιότητα των ενεργειών μας. Άρα, δεν αρκεί να χαρακτηρίζουμε τις αρετές έξεις, αφού αυτές διακρίνονται σε καλές και κακές, αλλά να βρούμε το ιδιαίτερο εκείνο γνώρισμα, την ειδοποιό διαφορά που τις διαφοροποιεί από τις άλλες έξεις. Για τον Αριστοτέλη, λοιπόν, η ειδοποιός διαφορά που κάνει μια έξη αρετή είναι: α) να κάνει τον άνθρωπο ή το ζώο ή το πράγμα που την έχει, να βρίσκεται στην τέλεια κατάστασή του και

β) να τον / το βοηθά να εκτελεί με σωστό τρόπο το έργο για το οποίο είναι προορισμένος / ο από τη φύση.

Για να αποδείξει ο Αριστοτέλης τη θέση του που αφορά τα γνωρίσματα που διαφοροποιούν την αρετή από τις άλλες έξεις, θα στηριχτεί για άλλη μια φορά στην επαγωγή. Έτσι, θα χρησιμοποιήσει δύο παραδείγματα: το ένα σχετίζεται με τα όργανα του σώματος και το άλλο με τα ζώα.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ 2017

1^ο παράδειγμα: η αρετή του ματιού είναι η ιδιότητα που κάνει και το μάτι τέλειο και το βοηθά να εκτελεί σωστά το έργο για το οποίο είναι προορισμένο από τη φύση, δηλαδή να βλέπει καλά.

2^ο παράδειγμα: η αρετή του αλόγου είναι η ιδιότητα που και το άλογο το κάνει σπουδαίο και το βοηθά να εκτελεί σωστά το έργο για το οποίο είναι προορισμένο από τη φύση, δηλαδή το κάνει ικανό να τρέχει, να κουβαλά τον αναβάτη και να αντιμετωπίζει τους εχθρούς.

Αφού ο Αριστοτέλης είδε πώς εφαρμόζονται τα γνωρίσματα της αρετής στα άψυχα και στα ζώα, οδηγείται τώρα συμπερασματικά (με τη λέξη «δη») και στον άνθρωπο. Η αρετή, λοιπόν, του ανθρώπου κάνει τον άνθρωπο αγαθό και τον βοηθά να επιτελέσει σωστά το έργο για το οποίο είναι προορισμένος από τη φύση. Για την περίπτωση του ανθρώπου το επίθετο «**ἀγαθός**» παίρνει τη θέση του «σπουδαῖος», γιατί **εδώ πια έχουμε να κάνουμε με την ηθική αρετή.**

B.3 Λ
 Λ
 Σ
 Σ
 Σ

B.4 α) γονικός
 Ουσία
 Φορά
 Δεξαμενή
 Σχέση

β) ρητός αριθμός
 Οφθαλμολογικό Ιατρείο
 Ιππικοί αγώνες
 Δρόμος μεγάλων αποστάσεων
 Παραδοσιακοί χοροί

Αδίδακτο κείμενο

Γ1. Οι Κορίνθιοι από τη μια τέτοια λόγια είπαν. Από την άλλη επειδή έτυχε η πρεσβεία των Αθηναίων να βρίσκεται νωρίτερα σχετικά με άλλα ζητήματα / υποθέσεις στη Σπάρτη, και όταν κατάλαβαν τις προτάσεις, φάνηκε καλό σ' αυτούς ότι πρέπει να πάνε στους Σπαρτιάτες, όχι για να απολογηθούν για τις κατηγορίες που οι πόλεις τους κατηγορούν, αλλά για να φανερώσουν σχετικά με κάθετι ότι δεν πρέπει αυτοί να αποφασίζουν γρήγορα αλλά ότι πρέπει να το σκέφτονται για περισσότερο χρόνο. Και ταυτόχρονα ήθελαν να δείξουν πόσο η δική τους πόλη ήταν δυνατή και να θυμίσουν στους μεγαλύτερους όσα γνώριζαν και στους νεώτερους να εξηγήσουν όσοι ήταν άπειροι / δεν γνώριζαν, καθώς νόμιζαν ότι αυτοί με τα λόγια περισσότερο θα μπορούσαν να στραφούν στην ειρήνη παρά στον πόλεμο.

Γ2. α) ἐγκαλοῖεν, θάπτον, ὑμέτεραν, σημανεῖ, τετράφθαι.

Γ2. β) ἐβούλετο καὶ ὑπομνήσεις ποιήσασθαι τῷ πρεσβυτέρῳ οὐ ᾗδει/ ᾗδαιν.

Γ3. α) ὥς ᾗσθοντο τῶν λόγων: δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ 2017

καὶ ἔδοξεν αὐτοῖς περιτητέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, τῶν μὲν ἐγκλημάτων πέρι
μηδὲν ἀπολογησομένων, δηλῶσαι δὲ περὶ τοῦ παντός: κύρια πρόταση
ὧν αἱ πόλεις ἐνεκάλουν: δευτερεύουσα αναφορική ονοματική
ὡς οὐ ταχέως...εἴη: δευτερεύουσα ονοματική ειδική
ἀλλ' (ὡς) ἐν πλείονι σκεπτέον (εἴη): δευτερεύουσα ονοματική ειδική

Γ3. β) Εκφέρεται με ευκτική του πλαγίου λόγου γιατί εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (ἐβούλοντο) και δηλώνει υποκειμενική κρίση – αβέβαιη γνώμη.

Γ3. γ) τῶν ἐγκλημάτων πέρι = εμπρόθετος επιρρηματικός προσδιορισμός της αναφοράς στο ἀπολογησομένους

ἀπολογησομένους = τελική επιρρηματική μτχ. συνημμένη στο αὐτοὺς που εννοείται ὧν = αντικείμενο του ἐνεκάλουν από ἑλξη του αναφορικού από το πέρι ἐγκλημάτων ἃ αἱ πόλεις ἐνεκάλουν.

ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΚΕ Ο ΤΟΜΕΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ ΤΩΝ
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΩΝ

«ΟΜΟΚΕΝΤΡΟ» ΚΑΙ «ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ» ΦΛΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

www.floropoulos.gr